

Следъ туй, пакъ тъй тичешката, се връща къмъ хергелята.

Като препуска и държи главата си близу до земята, току предъ копитата на преднитѣ си крака — така той плаши кобилитѣ, че ще ги ухапе, и главата му, суха, съ свити уши, прилича на змийска — той завръща хергелята, прибира я сжщо като пастиръ и я подгонва предъ себе си. А въ туй време слугитѣ водятъ къмъ чифлика кулестия жребець, изхапанъ и окървавенъ, каточе давенъ отъ вълкъ. Отъ чардака Хаджи Петъръ го съглежда и махва съ ржка — да го закаратъ въ обора, та да не го гледа. И той самъ не можа да прости тоя срамъ на кулестия: като позаздравѣха ранитѣ му, прати го на пазаря и го продаде.

Черниятъ жребець скиташе изъ полето съ хергелята, отъ день на день ставаше по-неукротимъ, по-дивъ. Дохождаха горещинитѣ и козината му не биваше вече тъй чиста, често напрашена, често сплъстена отъ засъхналата потъ, въ гривата му бѣха се налепили тръни. И сухъ бѣше, тънъкъ, надъ очитѣ му имаше трапчинки, но погледътъ му горѣше.

— Гаче не е конь, а звѣрь! — казваше Медара.

Имаше въ хергелята десетина млади тригодишни жребчета, трѣбваше да ги продадатъ, защото черниятъ жребець щѣше да ги